

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Mfv.V.10.060/2024/4.

A tanács tagjai: Dr. Suba Ildikó a tanács elnöke

Dr. Tánczos Rita előadó bíró

Dr. Csesznok Judit Anna bíró

Dr. Puskás Péter bíró

Dr. Varga Edit bíró

A felperes: felperes neve

(felperes címe)

A felperes képviselője:

felperes képviselőjének neve

(felperes képviselőjének címe,

ügyintéző: Dr. Dobozy Réka ügyvéd)

Az alperes: alperes neve

(alperes címe)

Az alperes képviselője:

alperes képviselőjének neve

(alperes képviselőjének címe,

ügyintéző: Dr. Waldmann Gábor János ügyvéd)

A per tárgya: kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

alperes

A másodfokú bíróság és a jogerős határozat száma:

Szegedi Ítéltábla

Mf.I.40.064/2023/7.

Az elsőfokú bíróság és határozatának száma:

Szegedi Törvényszék

3.M.70.090/2023/8.

Rendelkező rész

A Kúria a Szegedi Ítéltábla Mf.I.40.064/2023/7. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 36.130 (harminchatezer-százharminc) forint felülvizsgálati eljárási költséget;

kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a magyar államnak az esedékesség napjáig az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára 113.800 (száztizenháromezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2007. augusztus 1-től takarító munkakörben állt az alperes, illetve jogelődje alkalmazásában. A peres felek 2008. március 31-én tanulmányi szerződést kötöttek, amelynek célja az alperes tevékenységének magasabb szakmai színvonalon történő ellátása, a takarítógépeket használók körének bővítése és a takarító végzettséget megkövetelő pályázatokon való sikeresebb eredmények elérése volt.

[2] A felperes 2008 júliusában eleget tett a tanulmányi szerződésben vállalt kötelezettségének és takarító szakképzettséget (OKJ 31 814 01) szerzett. Utóbb munkavégzése során a napi munkaideje alatt több órában használta a takarítógépet, illetve különböző kémiai és vegyi anyagokat.

[3] A felperes munkabére munkaviszonya fennállása alatt többször módosult. A felperest 2007. augusztus 1-től napi 8 óra munkaidőben havi 65.000 forintért, 2010. április 1-től havi 73.500 forintért továbbá havi 5.000 forint „gépes pótlék”-ért, 2011. január 1-től 78.000 forint + 5.000 forint „gépes pótlék”-ért, 2011. január 1-től 78.000 forint + 5.000 forint „gépes pótlék”-ért, 2013. február 1-től 98.000 forintért, 2013. február 8-tól napi 7 órában havi 85.500 forintért, 2013. szeptember 1-től napi 8 órában 98.000 forintért, 2014. január 1-től havi 101.500 forintért, 2014. december 31-től havi 105.000 forintért, 2015. április 1-től napi 7 órában 91.900 forintért foglalkoztatták. Az alperes 2015. március 31-től visszavonta a felperes részére fizetett 5.000 forint gépkezelési pótlékot.

[4] A felperes 2015. március 27-től 2016. április 17-ig keresőképtelen volt, a 2016. április 15-i foglalkozás-egészségügyi vizsgálaton munkaköre betöltésére alkalmatlannak találták. Erre tekintettel az alperes 2016. június 10-vel felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. A felperesnél 2007. július 30-át megelőzően már több megbetegedés kialakult. A foglalkoztatás időtartama alatt az ízületi eltérések természetes progressziót mutattak, s bár a takarító munkakörben a csukló ízületeket, a térdet, a gerinc ágyéki szakaszát fizikai megterhelés érte, az állapotrosszabbodása mértéke az életkorral együtt járó sorsszerű természetes fokú rosszabbodást nem haladta meg. A munkaköri megterhelés szerepe a térdízületi kopás kialakulásában merült fel, a felperesnél fennálló anatómiai viszonyok is hajlamosító tényezőként álltak annak hátterében. A felperes egészségkárosodásának megközelítőleg 4%-a tekinthető foglalkozási eredetűnek. A ... Kormányhivatal 2013. november 2-án a felperes részére rokkantsági ellátást állapított meg.

A felperes keresete, az alperes ellenkérelme

[5] A felperes többször módosított keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest az általa megszerzett szakképzettségére figyelemmel, a részére kifizetett munkabér és

az azonos szakképzettséget szerzett munkavállalók munkabére közötti bérkülönbséget megfizetésére, amit 638.800 forintban határozott meg. Állította, hogy az alperes egyoldalú munkáltatói intézkedéssel napi 8 óráról 7 órára csökkentette munkaidejét. Ezen felül 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetését kérte egészségkárosodására figyelemmel. Állította, hogy az alperes ígéretet tett arra, hogy a szakképzettség megszerzése után béremelésben részesíti, amelynek nem tett eleget, továbbá a munkaszerződése egyoldalú módosítása sérti a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 92. §-át, illetve 143. §-át.

[6] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a munkabér mértéke a munkáltató és a munkavállaló közötti megállapodás tárgya, így a felperes nem viszonyíthatta saját munkabérét más munkavállalókéhoz. Tagadta, hogy ígéretet tett volna a felperes munkabérének megemelésére. A sérelemdíj iránti igény tekintetében hangsúlyozta, hogy a foglalkoztatás során a munkavédelmi előírásokat megtartotta, nem tette ki a felperest olyan foglalkoztatási körülményeknek, amelyek eredményeként egészsége károsodott.

Az első- és másodfokú bíróság határozata

[7] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest 1.000.000 forint sérelemdíj és 638.800 forint munkabér-különbséget, valamint késedelmi kamata, továbbá a perköltség, az illeték és a szakértői költség megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozata indokolásában rögzítette a beszerzett szakértői véleményre is figyelemmel, hogy a felperes foglalkoztatásának ideje alatt a takarító munkakör betöltésével kapcsolatban a csuklóízületeket, a térdet és a gerinc ágyéki szakaszát ért fizikai megterhelés mértéke nem haladta meg az életkorral együtt járó természetes fokú megbetegedést, kivéve a térdízületi kopást. A kopás okozta egészségkárosodást 50%-ban határozta meg, amelynek megközelítőleg 4%-a volt foglalkozási eredetű. A keresetben megjelölt sérelemdíj összegét a felperesi sérelmekkel arányban állónak ítélte, ezért ennek megfelelően marasztalta az alperest.

[8] Az elmaradt munkabér tekintetében megállapította, hogy a felperes takarító szakképesítést szerzett 2008 júliusában az alperessel kötött tanulmányi szerződés alapján és a megszerzett tudását a napi munkavégzés során alkalmazta is, ezért az alperes nem hivatkozhatott arra, hogy a munkakör betöltéséhez az általános iskolai végzettség elegendő volt. Erre figyelemmel megállapította, hogy a felperes jogosulttá vált az adott időszakban a garantált bérminimumra, így a számára megfizetett munkabér és a garantált bérminimum közötti összeg megfizetésére kötelezte az alperest. Alaptalannak ítélte a felperes igényét a csökkentett munkaidő miatti keresetvesztés megtérítése körében.

[9] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítélete nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részében akként változtatta meg, hogy a sérelemdíj összegét 500.000 forintra és az elsőfokú perköltség összegét 37.458 forintra szállította le és mérsékelte az alperes által fizetendő eljárási illeték és szakértői költség összegét is. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[10] Megállapította, hogy speciális szabály alkalmazandó a fizetendő alaphér vonatkozásában azon munkakörök betöltésekor, amelyhez középfokú végzettség vagy

szakképzettség szükséges. Ha jogszabály másként nem rendelkezik, a munkáltató döntésétől függ, hogy mely munkakörök esetében követeli ezt meg. Ezen túl a munkáltatónak meg kell felelnie az Mt. 12. §-ában megfogalmazott egyenlő bánásmód követelményének is. A felperes rendelkezett takarító képesítéssel a tanulmányai befejezését követően, az alperes ennek megfelelő munkafeladatok elvégzésével bízta meg. Ténylegesen olyan tevékenységet látott el, ami szakképzettséget igényelt, így az alperesnek meg kellett volna fizetnie a garantált bérminimumot a felperes számára.

[11] A sérelemdíj körében megállapította, hogy 4%-os mértékű térdízületi kopás károsodás áll okozati összefüggésben a felperes munkavégzésével, a felperes takarító munkakörben kifejtett tevékenysége részoki összefüggésbe hozható egészségkárosodásával, ezért sérült személyiségi joga, amelynek vagyoni kompenzációjaként sérelemdíjra jogosult.

A sérelemdíj mértéke meghatározása során értékelte az eset összes körülményeit. Megállapította, hogy a felperes további mozgásszervi és egyéb egészségügyi problémái sorsszerű, természetes eredetű megbetegedések, azok a sérelemdíj összege meghatározásánál nem vehetők figyelembe. Nem találta megállapíthatónak azt sem, hogy az alperes megszegte volna a munkavédelmi előírásokat, így felróhatóságának mértékére is figyelemmel eltúlzottnak tekintette az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegét és azt 500.000 forintra szállította le.

A felülvizsgálati kérelem és felülvizsgálati ellenkérelem

[12] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet helyezze hatályon kívül, a felperes keresetét utasítsa el, valamint marasztalja az eljárás során felmerült költségeiben, másodlagos kérelme a sérelemdíj vonatkozásában az általa fizetendő összeg 100.000 forintban történő megállapítására irányult. Érvelése szerint a jogerős ítélet sérti az Mt. 45. § (1) bekezdését, továbbá a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakba: Ptk.) 2:42. §-át, 2:43. §-át és 2:52. §-át.

[13] Álláspontja szerint az Mt. 45. § (1) bekezdése lehetőséget biztosít a felek számára arra, hogy szabadon állapodjanak meg a munkavállaló alapbérében, így értelmezhetetlennek ítélte azt a felperesi követelést, amely más munkavállalók bére és a saját bére közötti különbözet megfizetésére irányult. Arra hivatkozott, hogy a felperes által betöltött takarító munkakör betöltéséhez elegendő volt az általános iskolai végzettség, nem volt szükség arra, hogy szakképzett takarító legyen, ezt a munkáltató csupán a takarító csoportvezető, a helyettes takarító és a gépes takarító munkakörökben várta el. Állította, hogy amennyiben a munkakör tekintetében nincs magasabb végzettségre vonatkozó előírás, a munkavállaló egyébként meglévő magasabb szintű képesítése nem alapozza meg a munkáltató garantált bérminimum fizetési kötelezettségét. Véleménye szerint nem sérült az egyenlő bánásmód követelménye sem, mivel az Mt. 12. §-a alkalmazhatóságának feltétele a munkavállalót ért tényleges hátrány és a munkavállaló valamely, az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) által meghatározott tulajdonsága fennálltának valószínűsítése.

[14] Vitatta azt, hogy megsértette a felperes egészséghez fűződő jogát. Bár tudomással bírt arról, hogy a felperes egészségi állapota megromlott, ez nem állt összefüggésben a munkáltatónál végzett tevékenységével. Állította, hogy helyes számítás szerint a térdízületi kezdődő kopás okozta egészségkárosodás megközelítőleg fele, azaz 2,5% tartható foglalkozási eredetűnek. Érvelése szerint biztosította az Mt. 51. § (4) bekezdése alapján az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkakörülményeket, rendszeresen munkaköri alkalmassági vizsgálat alá vetette a felperest, így minden kötelezettségének eleget tett.

[15] Arra hivatkozott, hogy a személyiségi jogi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése, annak mértéke megállapítása során értékelni kell egyebek mellett a jogsértő magatartás módját, annak hatását, eredményét, továbbá a felróhatóság súlyát, illetve az érintett esetleges közrehatását. Kérte, hogy a Kúria az összezszerűség felülvizsgálata során mérlegelje, hogy a foglalkoztatás során minden munkavédelmi előírást betartott, az Mt. szerinti kötelezettségeinek maradéktalanul eleget tett, nem tette ki a munkavállalót olyan foglalkoztatási körülményeknek, vagy munkaidő-beosztásnak, amely a munkavállaló megbetegedését eredményezhette volna. Érvelése szerint a szakértői vélemény alapján a bekövetkezett egészségkárosodásnak csupán csekély százaléka bizonyult a munkavégzéssel összefüggésbe hozhatónak, a felperes által hivatkozott betegségek nagyrésze már a munkaviszony kezdetét megelőzően fennállt, ezért kérte a sérelemdíj összegének mérséklését.

[16] A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet hatályában tartsa fenn és marasztalja az alperest a perköltségben. Az alapbér-különbözet körében előadta, hogy annak mértéke meghatározása során nem a munkaköri besorolásnak, hanem a ténylegesen elvégzett tevékenységnek van jelentősége, ő pedig a keresettel érintett időszakban takarítógéppel végezte a munkáját, ami szakképzettséget igényelt. Nem vitatta a munkáltató, hogy korábban gépkezelői pótlékot fizetett a számára. Állította, hogy bár a felek szabadon állapodhatnak meg az alapbérben, e körben az Mt. 136. § (1) bekezdése kogens rendelkezést tartalmaz és meghatározza a minimálbér, illetve a garantált bérminimum fizetési kötelezettséget, és az Mt. 45. § (1) bekezdése nem jogosítja fel a feleket arra, hogy az alapbérben e korlát figyelmen kívül hagyásával állapodjanak meg. Előadta, hogy nem az egyenlő munkáért egyenlő bér elvének megsértésére alapította igényét és a bíróságok marasztalása sem ezen a rendelkezésen alapult.

[17] Arra hivatkozott, hogy a személyiségi jogot sértő magatartás kötelem keletkeztető tény, a jogalaphoz nem szükséges a kár keletkezése, annak mértéke a sérelemdíj összegét befolyásolja. Állítása szerint alaptalanul vitatta azt a szakértői megállapítást az alperes, hogy 4%-os mértékű térdízületi kopás károsodása áll okozati összefüggésben a foglalkoztatásával, mivel a szakértő a korábban megállapított 2,5%-ról 4% mértékre emelte azt fel. A sérelemdíj összezszerűsége kapcsán megállapítása szerint a másodfokú bíróság helytállóan mérlegelte a körülményeket.

A Kúria döntése és jogi indokai

[18] Az alperes felülvizsgálati kérelme nem megalapozott.

[19] A felülvizsgálati eljárás rendkívüli jogorvoslat, amelynek tárgya a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 406. § (1) bekezdése alapján a jogerős érdemi határozatnak a Pp. 423. § (1) bekezdése szerinti korlátok közötti felülbírlata. Ennek megfelelően a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között, az ott megjelölt jogszabályok, illetve a Kúria közzétett határozataitól jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálhatja felül; a Kúria a felülvizsgálati kérelem és csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretein túllépve hivatalból nem állapíthat meg más jogszabálysértést, illetve jogkérdésben eltérést.

[20] A Pp. 413. § (1) bekezdésének b) pontja szerint a felülvizsgálati kérelemnek a beadványokra vonatkozó általános szabályok mellett tartalmaznia kell – többek között – a jogszabálysértés pontos megnevezését, a jogszabályhely megjelölésével azt az eljárási, illetve anyagi jogi szabálysértést, amely kihatott az ügy érdemi eldöntésére, valamint annak indokait, hogy a fél az új határozat meghozatalát, vagy a határozat hatályon kívül helyezését milyen okból kívánja.

[21] Az eljárásjogi tárgyú elvi iránymutatásoknak az új Pp. hatálybalépése folytán történő felülvizsgálatáról szóló 1/2017. PJE határozat szerint a Pp. alkalmazási körében is megfelelően irányadó a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontja, amely szerint a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja és arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Mindezek bármelyikének hiánya a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasítását eredményezi. Ha a fél a felülvizsgálati kérelemben több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell az előzőekben meghatározott tartalmi követelményekkel. A Kúria a jogerős ítéletet a fentiek figyelembevételével a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a joghatályosan előterjesztett felülvizsgálati kérelem keretei között az abban konkrétan megjelölt jogszabályok tekintetében vizsgálta és ítélte meg a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát.

[22] Az alperes felülvizsgálati kérelmének első részében azt kifogásolta, hogy a jogerős ítélet sérti az Mt. 45. § (1) bekezdését. Az Mt. hivatkozott szakasza a munkaszerződés mellőzhetetlen és kötelező tartalmi elemeiről rendelkezik, megállapítva, hogy a munkaszerződésben a feleknek meg kell állapodniuk a munkavállaló alapbérében és a munkakörében. Amennyiben e körben nem jön létre konszenzus a felek között, úgy maga a munkaviszony sem jön létre. A perbeli esetben a felek által kötött munkaszerződés rendelkezett arról, hogy milyen alapbér illeti meg a felperest, ez megfelelt a mindenkori minimálbérnek, nem érte el azonban a garantált bérminimum mértékét.

[23] A felek szerződéses akarata, magánautonómiája csak korlátozottan szabad, figyelemmel kell lenniük a jogszabályi, illetve kollektív szerződéses rendelkezésekre. Jogszabály rögzíti, hogy az alapbér teljes munkaidőben történő foglalkoztatás esetén nem lehet alacsonyabb, mint a kötelező legkisebb munkabér (minimálbér), illetve legalább

középfokú iskolai végzettséget, szakképzettséget igénylő munkakörben annak el kell érnie a garantált bérminimumot. Amennyiben jogszabály másként nem rendelkezik a munkáltató döntésétől függ, hogy mely munkakörben követel meg szakképzettséget, illetve középfokú végzettséget, s amennyiben a munkavállaló igazolható módon rendelkezik ezzel a végzettséggel, foglalkoztatására e végzettségnek megfelelően kerül sor, a munkáltató alapbérként legalább a garantált bérminimumnak megfelelő összeget köteles számára megfizetni.

[24] A perben irányadó tényállás szerint az alperes a felperessel tanulmányi szerződést kötött a takarító szakképesítés megszerzésére, majd ezt követően e szakképzettségének megfelelő feladatok ellátásával bízta meg. A munkáltató az eljárás során nem vitatta e tény, illetve azt, hogy 2015. március 31-ig a felperes számára gépkezelési pótlékot is fizetett. Bár felülvizsgálati kérelmében azt állította az alperes, hogy a felperes által ellátott munkakör betöltéséhez nem volt szükség szakképesítésre, a másodfokú határozat alapjául szolgáló tényállás iratellenességére, adatainak hiányára felülvizsgálati kérelmében nem hivatkozott, megsértett jogszabályhelyként a bizonyíték eredményének mérlegelésére vonatkozó Pp. 279. § (1) bekezdését nem jelölte meg, így a Kúria ezzel kapcsolatos érvelését nem vizsgálhatta a Pp. 423. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel.

[25] Megalapozatlanul állította az alperes a felülvizsgálati kérelmében azt is, hogy a felperes nem valószínűsítette, hogy rendelkezik az Ebktv. 8. §-ában megjelölt valamely védett tulajdonsággal, illetve, hogy hátrány érte és sérült az egyenlő munkáért egyenlő bér elve, mivel a felperes kereseti kérelmét nem az Mt. 12. §-ára alapította. Ennek megfelelően jogszerűen döntöttek az eljáró bíróságok a felperes számára fizetendő munkabér-különbözetről.

[26] Ugyancsak nem megalapozott az alperesnek a másodfokú bíróság sérelemdíj megfizetése körében hozott döntésével szemben előterjesztett felülvizsgálati kérelme sem. Az alperes változatlanul azt állította, hogy álláspontja szerint nem sérült a felperes egészséghez fűződő joga, amit arra alapított, hogy a felperes foglalkoztatása során a munkavédelmi szabályokat megtartotta és a felperes munkaidő-beosztása sem eredményezhette a megbetegedését. Ezzel szemben helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a munkáltatói kártérítési felelősség szigorú objektív felelősségi rendszer, így a munkáltatói oldalon nem merül fel a vétkesség, mint a kárfelelősség megállapításának feltétele. Amennyiben a munkavállaló igazolja a kár keletkezését, a munkaviszony fennálltát, továbbá a munkaviszony és a kár közötti okozati összefüggést, továbbá a munkáltató nem tudja kimenteni magát a felelősség alól, úgy kártérítési felelőssége fennáll. A személyiségi jogot ért sérelem esetén a sérelemdíjra való jogosultságnak nem feltétele a hátrány bekövetkezésének bizonyítása, elegendő a személyiségi jog megsértésének megállapítása.

[27] A perbeli esetben a kimentési okok egyike sem volt megállapítható, erre az alperes maga sem hivatkozott, így az eljáró bíróságok csupán azt vizsgálták, hogy sérült-e a felperesnek az egészséghez fűződő személyiségi joga a munkavégzéssel összefüggésben. A perben beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint 4%-os mértékű térdízületi kopás egészség károsodás áll okozati összefüggésben a felperes munkavégzésével. Bár az alperes a felülvizsgálati kérelmében vitatta ennek helyességét, e körben szintén nem jelölte meg megsértett jogszabályhelyként a Pp. 279. § (1) bekezdését, így a bizonyítékok értékelését a Kúria érdemben nem vizsgálta.

[28] Ennek megfelelően a beszerzett igazságügyi orvosszakértői véleményre is tekintettel alaposan jutott arra a következtetésre a másodfokú bíróság, hogy a felperes által ellátott takarító munkakörrel részoki összefüggésbe hozható egészségkárosodás folytán megállapítható a felperes egészséghez fűződő személyiségi jogának sérelme, amelyért sérelemdíjra vált jogosulttá.

[29] A felperes a másodlagos felülvizsgálati kérelmében sérelmezte a másodfokú bíróság által megállapított sérelemdíj mértékét is. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerint a sérelemdíj mértékének meghatározása során az eset összes körülményeit, különösen a jogsértés súlyát, ismétlődő jellegét, a felróhatóság mértékét, a jogsértésnek a sértettre és környezetre gyakorolt hatását kellett értékelni. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet felülvizsgálva megállapította, hogy 4%-os mértékű térdízületi kopás áll okozati összefüggésben a felperes foglalkoztatásával, míg a további mozgásszervi és egyéb egészségügyi problémái természetes eredetű megbetegedések, így azok a sérelemdíj meghatározásánál nem voltak figyelembevehetőek. Szintén értékelte azt a körülményt is, hogy az alperes hátrányára nem volt értékelhető a munkavédelmi előírásokat sértő magatartás. A mérlegelés során figyelembe vette azokat a körülményeket, amelyeket az alperes a felülvizsgálati érvelésében kifejtett és így állapította meg a csökkentett mértékű sérelemdíjat, így annak újabb módosítása nem volt indokolt.

[30] A másodfokú bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdésébe foglalt indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. A jogerős ítélet a felülvizsgálati érvelésben megjelölt jogszabályhelyeket nem sértette, így azt a Kúria a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[31] Az alperes a pervesztességére tekintettel köteles a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján viselni a felperes jogi képviselővel a felülvizsgálati eljárásban felmerült, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdésében megállapított, az általános forgalmi adóra is kiterjedő ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költséget. Mivel a per tárgyi költségfeljegyzéses volt, a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a Pp. 101. § (1) bekezdésére, illetve 102. § (1) bekezdésére figyelemmel köteles megfizetni az alperes.

[32] A Kúria tájékoztatja az alperest, hogy a terhére megállapított meg nem fizetett illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetnie és a megfizetés során közleményként fel kell tüntetnie: a Kúria megnevezését, a Kúria jelen határozatának számát, és a fizetésre kötelezett alperes adószámát.

[33] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[34] Az ítélet felülvizsgálatát a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

Dr. Suba Ildikó s.k. a tanács elnöke, dr. Tánczos Rita s.k. előadó bíró, dr. Csesznok Judit Anna s.k. bíró, dr. Puskás Péter s.k. bíró, dr. Varga Edit s.k. bíró